

Глава 1. Заповітна мрія мого життя

- Жінка кричала «Мансе!» незалежності
- Дякую, Мамо, будь ласка, попіклуйтесь про все!
- Польові квіти всміхаються на гірській стежині
- Культура миру Санхак
- Світовий океан — цінний ресурс
- Буденні герої
- Дай нам сьогодні

Жінка кричала «Мансе!» незалежності

Був перший день березня 1919 року — початок весни, відповідно до того як у місячному календарі позначають пори року. В Анджу — місті провінції Пхьонан (нині — Північна Корея) — температура повітря ще трималася нижче нуля, людям досі дошкуляв холод. Жінка намагалася зігрітися й заходилася готувати сніданок для своєї сім'ї. Розпаливши дрова для вогню, поставила рис на плиту. Цієї миті її увагу привернуло щось несхоже на щоденні ранкові клопоти. Вона потягнулася руками вгору і бережно дістала щось із картонної коробки, дбайливо замотане в бавовняну тканину.

У відблисках вогню і променях сонця, що пробивалися крізь щілину в дверях, жінка розмотала згорток, діставши з нього ще більший шмат тканини з червоно-синім символом інь-янь на білому тлі. Вона розгорнула його на столі — і малюнок на великому полотнищі став помітнішим: це був прапор Кореї. Вона ні на мить, навіть уві сні, не забувала емблеми свого народу. Несподівано її душу огорнув великий смуток, та почувши тихе схлипування доньки, яка вже прокинулась, жінка склала прапор, знову загорнула його і поклала назад до картонної коробки.

Із п'ятирічною дочкою на колінах селянка поснідала зі своїм чоловіком, котрий повернувся з ранкових робіт у полі, а тоді взялася за прибирання — в кухні, кімнаті, на ґанку та на подвір'ї. Після полудня, намагаючись здаватися безтурботною, вона вийшла з дому з дочкою за спиною, плекаючи надію в душі і міцно притискаючи прапор до грудей.

Вузька кам'яниста стежка до ринку Анджу звивалася через село. Вона

примикала до ширшого шляху, на якому жінка зустріла фермера, котрий вів корову, юнака з важкою ношею на А-подібній переносці та матір із клунком на голові... Усі прямували до ринку: дехто поспішав, а хтось ішов неспішною ходою.

Діставшись до ринку, жінка зупинилася перед рядом з овочами, в центрі найжвавішої його частини. Дитина, що спала на спині в матері, прокинулася. Мати повернула голову, поглянула на свою любу доньку і тихо всміхнулася. Ця посмішка матері для доньки була наймилішою в світі.

Раптом гучний крик пронизав ринкову метушню: «Незалежність Кореї! Мансе!». Жінка, мов той бігун, що почув постріл стартового пістолета, хутко витягнула з-за пазухи прапор Кореї. Енергійно розмахуючи ним, вона приєдналася до натовпу, вигукуючи: «Мансе, перемоги на десять тисяч років!». Вона кричала щодуху: «Незалежність Кореї! Мансе!». Перший вигук став сигналом, за яким люди на ринку почали виймати прапори Кореї й активно розмахувати ними над головами. Звідусіль лунали окрики: «Незалежність Кореї! Мансе!». Голос селянки звучав найгучніше. Шоковані несподіваним пожвавленням і появою десятків корейських прапорів, відвідувачі ринку, які не були готові до повстання, мали вирішувати, що робити. Хтось тікав, боячись можливих наслідків. Інші ж, хто вірив у незалежність своєї країни, долучалися до лав демонстрантів.

Жінка з нетерпінням чекала цього дня. Йому передувало чимало безсонних ночей, впродовж яких вона разом із донькою тремтливими руками шила прапор своєї країни. При світлі гасової лампи вони розмовляли про Корею, корейський народ, його віру, вікові традиції і значення руху за незалежність «Мансе». Слухаючи маму, маленька дівчинка кивала головою, вбираючи все, наче губка. Зараз же, притуляючись до матеріної спини, чула вигуки «мансе». Вона відчувала щирість і праведність селян та селянок, одягнених у біле, котрі готові були покласти свої життя, аби вибороти своїй країні право на існування.

Першого березня демонстрації незалежності проходили не лише в Анджу, вони одночасно спалахували в Сеулі та ширилися по всій країні. У багатьох місцях ще й супроводжувалися привселюдним зачитуванням Декларації про незалежність Кореї. Цей публічний протест не був просто марним символізмом, він став актом мирної, ненасильницької незгоди, гучним схваленням того, що корейський народ цінуватиме завжди.

Невдовзі демонстранти почули звуки свистків і стукіт чобіт. Десятки поліцейських, озброєних кийками і гвинтівками, стікалися до ринку. Вони без жалю лупцювали всіх, хто траплявся їм на шляху. Люди по обидва боки падали під ударами на землю, стікаючи кров'ю. Поліцейські не зважали ні на чоловіків, ні на жінок, не шкодували ні старих, ні молодих. Відчайдушно намагаючись захистити свою доньку, матір змушена була стримати сльози та відступити. Попри рішучість стояти до кінця, вона знала, що Бог прагне єдності між людьми, а це кровопролиття лише збільшить тягар болю в Божому Шімджон.

Та була й інша причина. Материнська інтуїція підказувала, що ще не настав час піднесення її країни. Щось нашіптувало матері, що колись у Кореї народиться жінка небувалої долі, жінка, яка розірве коло цього грішного світу. Ця світла надія в душі допомогла пережити приниження того дня.

Згідно з Божим провидінням, ще з біблійних часів завдяки абсолютній вірі та любові віруючих християн, те, що зародилося в переконаннях цієї жінки, з'явилося на світ за 24 роки. Її родовід продовжила Єдинородна Божа Донька, покликана втілити мрії в життя.

Я народилася в Анджу. Це місто було епіцентром корейського патріотизму, тож не випадково, перше знайомство Кореї з християнством відбулося саме тут. Тією жінкою, котра підтримувала Рух за незалежність, залучаючи до цього свою доньку — мою матір — і мене, була моя бабуся Чо Вон Мо. Мені було лише два роки, коли історія моєї країни зробила новий поворот, звільнившись від японської окупації.

Того дня, 15 серпня 1945 року, моя бабуся Чо Вон Мо знову з дитиною за спиною вигукувала «Мансе!», однак цього разу тією дитиною була я. Бабуся кричала і радісно розмахувала національним прапором, захоплюючись новою свободою, яку здобула наша країна.

Учениця середньої школи Хан Хак Джа зі своєю бабусяю Чо Вон Мо, котра брала участь у демонстраціях за незалежність Кореї 1919 року

Бог обрав нашу сім'ю, в якій три покоління поспіль народжувалося по одній-єдиній доньці: Чо Вон Мо — моя бабуся, яка присвятила свою душу Рухові за незалежність; Хон Сун Е — моя мати, жінка, котра цілеспрямовано віддала свою душу і тіло, аби втілити віру в те, що вона зустрине Христа Другого пришествя, і я — одна дитина Хон Сун Е, єдина дочка третього покоління. У вирі гноблення народу Корейського півострова народилася Єдинородна Божа Донька.

Пишучи ці рядки 2019 року, в столітню річницю Руху Першого березня за незалежність, я слідую мрії моїх предків, мрії віків — завершенні Божого провидіння — спасіння всієї Землі.

Дякую, Мамо, будь ласка, попiклуйтесь про все!

Місяцю, місяцю, ясний місяцю,
Місяцю, під яким ходив Лі Те Бек.
Далеко-далеко на цьому місяці
Росте коричневе дерево.
Я зрубаю його нефритовою сокирою,
Обстружу золотою сокирою
Та побудую будиночок,
Де піклуватимусь про батька і матір.
Хочу жити з ними вічно,
Хочу жити з ними вічно.

Ця сповнена смутку народна корейська пісня зворушує і водночас викликає душевне піднесення. Бажання жити вічно зі своїми батьком і матір'ю є проявом шімджон синівської шанобливості. Ми — сироти, далекі від Небесного Батька, якого втратили, тож нам потрібно знайти наших Істинних Батьків і первісну Батьківщину. Можливість служити любим батькам дарує нам найбільшу радість, ми прагнемо бути поруч із ними скрізь: і в палаці, і в маленькій хатині.

І природа, і люди — усі люблять сонце. Життя може квітнути тільки завдяки сонцю, тоді як місяць дає щось зовсім інше. Сонце уособлює велич, місяць — спокій. Перебуваючи далеко від дому, люди згадують рідне місто і сумують за батьками, споглядаючи саме на місяць, а не на сонце. Пригадую часи, коли ми з чоловіком дивилися на місяць. Ми спостерігали за ним разом із іншими учасниками під час корейського фестивалю жнив Чусок, а також на Новий рік, коли місяць був уповні. Однак бувало це нечасто, бо ми не могли дозволити собі занурюватися у спокій.

Мій чоловік часто повторював фразу: «Після завершення цієї роботи...». Так само казала і я: «Коли ми завершимо всі справи і в нас з'явиться трішки вільного часу — зможемо перепочити». Дехто подумає, що за роки служіння нам після виконання всіх невідкладних завдань випадала така нагода. Однак ця мить відпочинку для нас так і не настала. Натхнена спогадами про свою бабусю Чо, яка кричала «Мансе!» незалежності і порятунку нашої країни, мене охопила радісна пристрасть врятувати людство і побудувати мирний світ.

Я завжди високо тримала прапор миру, успадкувавши благородний дух ненасилля та самостійності Руху Першого березня за незалежність. Моє життя завжди було сповнене відчуття невідкладності, завдяки якому мені вдалося досягти того, що навіть важко собі уявити. Протягом усього життя я докладала великих зусиль, аби виконати всі ті завдання, які поставали переді мною. Єдиним прагненням, до якого линули мої душа і воля, стало бажання присвятити власне життя служінню іншим. Я ніколи не дозволяла своєму тілу відпочивати більше, ніж воно того потребувало, нерідко нехтуючи навіть їжею і сном.

Мій чоловік, преподобний доктор Мун Сон Мьон, знаний також як Батько Мун, був таким самим. Він народився дужим хлопчиком, і якби ліпше дбав про своє здоров'я, то мав би ще більше часу на працю заради побудови кращого світу. Однак він саможертвовно слідував Божій волі, а це завдало неабиякої шкоди його здоров'ю, призвівши врешті до невідворотних наслідків. За чотири-п'ять років до свого вознесіння в 2012 році він ще був у постійному русі, проживав кожен день, немов тисячу років, напружено працюючи як духовно, так і фізично. Наприклад, часто ночував у маленькому рибацькому човні у відкритому морі. Роблячи це заради інших, показував приклад не тільки членам нашої програми океанської церкви, а й лідерам, які його супроводжували, прагнучи допомогти їм розвинути в собі терплячість і вміння долати труднощі.

Батько Мун постійно мандрував між континентами. Зазвичай він літав зі

Сходу на Захід, і ці перельоти вимагали значно більше зусиль, ніж ті, що їх долав між Північчю і Півднем. Він подорожував між Кореєю і США набагато частіше, ніж це дозволяв його вік. Слід було обмежити такі виснажливі мандрівки до одного разу на два-три роки, проте він ніколи на це не зважав. За рік до того, як йому мало виповнитися дев'яносто два, він, здійснив щонайменше вісім перельотів між Кореєю і Америкою, що свідчить про абсолютну самопожертву заради Бога та людства.

Щоденний розклад Батька Муна був дуже виснажливим. Щодня він прокидався о 3-й ранку, робив зарядку, молився та навчався. О 5-й годині разом із послідовниками проводив хундокхве — «зустрічі для читання та навчання». Цей час було присвячено читанню писань, молитвам та повчанням. Під час хундокхве мій чоловік мав чим поділитися, тож нерідко вони тривали і до 10 годин, й ми пропускали не лише сніданки, а й обіди. Щойно и він завершував сесію, похапцем щось перехоплював і їхав перевіряти різноманітні проєкти нашого руху. У свої останні роки, перебуваючи в Кореї, він літав гелікоптером на острів Комун чи в місто Йосу, де ми розвивали риболовлю та рекреаційно-освітні заклади.

У свої сімдесят Батько Мун ще міг фізично витримувати такі навантаження, але впродовж останнього десятиріччя вони його таки підкосили, ставши причиною частих гарячок, а іноді призводили й до гірших наслідків. Проте, він просто ігнорував будь-які симптоми хвороб. Улітку 2012 року Батько Мун важко захворів на запалення легень, і це неабияк усіх насторожило. Ми мали відразу ж звернутися до лікаря, та він постійно відкладав візит, кажучи: «Ми можемо піти після того, як завершимо робити ось це».

Дійшло до того, що рішення вже не підлягало обговоренню — його поклали в лікарню, бо стан здоров'я був уже нестабільний. Якийсь час Батько Мун там пролежав, однак після необхідних медичних обстежень уперто наполягав на виписці. Ми намагалися переконати його залишитися надовше, але той не хотів навіть слухати.

«У мене залишилося багато справ, я не можу просто сидіти тут, у лікарні», — сварив він тих, хто радив зостатися. Тому не було іншого виходу, як забрати його з лікарні. Отже, 12 серпня 2012 року ми повернулися додому і несподівано він сказав: «Я хочу поснідати, сівши навпроти тебе, Омма». Усі, хто це почув, здивувалися, адже я завжди сиділа поруч із ним, а не навпроти. Коли ж подали страви, здавалося, їжа його не цікавила. Він дивився на мене так, наче намагався закарбувати моє обличчя у своїй душі. Я посміхнулася, вклала ложку йому в руку і наповнила його тарілку стравою. «Ці овочі смачні, скуштуй їх», — мовила я.

Батько і Мати Мун, «Іст-Гарден», Ірвінгтон, Нью-Йорк

Наступного дня дуже пекло сонце. Це було занадто навіть для середини літа. У цю сильну спеку Батько Мун обійшов частини нашого комплексу Чонвон, розташованого на берегах озера Чонпьон, у супроводі резервуара з киснем, який за розміром значно його перевищував. Повернувшись додому, в Чонджонгун, попросив принести

диктофон. З диктофоном у руках він на кілька хвилин поринув у глибокі роздуми, а тоді потроху почав записувати свої думки.

Він сказав, що ми зможемо рухатися до Царства Небесного лише за умови, якщо подолаємо історію гріхопадіння, повернемося до первісного Едемського саду і будемо слідувати єдиному Богові. Проголосив, що ми зможемо відновити країну, виконавши нашу місію спрямовуючи наші роди. Це був монолог і молитва водночас, що охоплювала початок і кінець, альфу й омегу. «Я все завершив! Я приношу все Небесам», — промовив наостанок. «Усе доведено до кінця, до завершення».

Так сталося, що це була остання молитва Істинного Батька. Із нею він закінчив своє життя. Важко дихаючи, він стискав мою руку. «Мамо, дякую! Мамо, попідуйся про все, будь ласка. Мені жаль... Я щиро вдячний», — сказав він, насилу вимовляючи слова. Він повторював їх знову і знову. Я стискала його руку дедалі міцніше і ласкавим, сповненим любові, голосом, ледь стримуючи сльози, запевнила його, що все буде добре: «Не хвилюйся ні про що».

3-го вересня 2012 року мій чоловік, преподобний доктор Мун Сон Мьон, вознісся в обійми Бога. Відповідно до того, як корейці рахують вік людини, йому було 93 роки. Він спочив з миром у Бонхянварон, що означає «сад первісної батьківщини», розташованому біля озера на горі Чонсон. Я часто занурювалася в глибокі роздуми, споглядаючи місяць, що сховався над горою Чонсон. «Я зрубаю його нефритовою сокирою, обстружу золотою сокирою та побудую будиночок, де піклуватимусь про батька і матір. Хочу жити з ними вічно». Я тихо повторювала цей вірш знову і знову.

Польові квіти всміхаються на гірській стежині

«Іде сильний дощ, і стежка буде слизькою», — повідомила моя асистентка. «Чому б вам не відпочити сьогодні?». Зрозуміло, що вона турбується про мене. Однак, подякувавши їй, я продовжила збиратися. Восени в нас — грози, а взимку падає сніг. Авжеж, на те, аби зостатися вдома, можна було навести мільйон причин і відмовок. Та попри це, після того як мій чоловік залишив нас, кожного дня на світанку я виходила з дому, щоби помолитися на його могилі. А повернувшись, готувала йому сніданок і вечерю.

Піднімаючись стежкою по схилу до Бонхянвару і назад, ми з ним часто сердечно розмовляли. Його думки ставали моїми думками, а мої — його. Уздовж дороги до Бонхянвару вишикувалися корейські сосни бонсай, на галявинах під якими навесні розквітають польові квіти. Узимку квітів немає, а навесні вони так рясно цвітуть, немов змагаються між собою. Крокуючи крутим схилом, я зупинялася, щоб уважніше роздивитися трави та квіти. Їхні різні кольори грайливо переливалися під променями весняного ранкового сонця, зовсім не зважаючи, милуюся я ними чи ні. Перш ніж попрямувати далі доріжкою вгору, я пестила польові квіти, впираючись очима в їхню красу. Незважаючи на те, що прогулянка була доволі виснажливою, моя душа ставала спокійною, як ті квіти.

Діставшись до могили чоловіка, я ретельно перевіряла, чи не проріс серед трави бур'ян і не залишили слідів тварини. Газон на могилі щоразу ставав зеленішим. Сидячи наодинці перед його могилою, я молилася, щоби всі люди у світі були красивими, як ті польові квіти; щоби їх шімджон був таким сильним, як оці сосни; а їхнє життя процвітало й буяло, як галявина літнього дня. Повертаючись назад, я прощалася з

квітами та соснами: «Мої друзі зі світу природи, завтра я знову зустрінуся з вами».

Кожного дня я ходила тією самою стежкою, не зважаючи на мінливу погоду. Були дні, коли відчувала тепло сонячних променів; іноді дув вітер чи ішов дощ, гриміло й спалахували блискавки, а бувало, сніжило так, що все довкола ставало білим.

Упродовж цього трирічного періоду посвяти я згадувала подорожі свого чоловіка Сполученими Штатами Америки, під час яких 1965 року він проїхав майже 6 500 км, а також наші спільні мандрівки дванадцятьма гірськими вершинами Швейцарських Альп, які ми відвідували для молитов і медитацій. Завдяки цій посвяті наша духовна єдність триває й у вічності.

Така шаноблива посвята в пам'ять про померлих батьків є звичною в Кореї, де дотримуються традиції. Старший син, як представник усієї сім'ї, будував маленьку хатину на захід від могили батька чи матері, і жив у ній упродовж трьох років, незалежно від погоди. Він перебував там навіть тоді, коли голодував, не маючи змоги заробляти на життя. Цей трирічний період посвяти символізує перші три роки після нашого народження, коли ми отримуємо сповна любові й турботи від наших батьків, зокрема матері, без яких би не вижили. Час такої посвяти — пора, коли ми визнаємо це і висловлюємо свою вдячність, повертаючи їм цю любов і добро.

Сьогодні багато людей забуває доброту своїх батька і матері. Ті, кому бракує синівської шанобливості до рідних батьків, не здатні зрозуміти Небесного Батька та Істинних Батьків, які проливали сльози через страждання людства. Нині життя людей аж ніяк не пов'язане з Істинними Батьками, вони навіть не знають, що ті живуть на Землі.

Щоби пробудити людей, які мають очі, але не бачать, я як дружина свого чоловіка щодня протягом трьох років від імені всього людства присвячувала себе пам'яті Істинного Батька. Відчайдушно присвячуючи себе, я дала обіцянку своєму чоловікові та всім членам нашого руху у

світі: «Я поверну нам дух перших днів нашої церкви і звершу відродження через дух та істину».

Я мрію про церкву, в якій люди відчуватимуть себе, немов в обіймах матері, церкву, що стане рідним домом, в який їм завжди захочеться повернутися і там залишитися. Це те, про що мріяв мій чоловік. Ушановуючи його, я вирішила присвятити себе Богові та всьому людству значно більше, ніж раніше. Відтоді я ніколи не відпочивала повною мірою.

Згодом, 2015 року, натхненна незворушним серцем чоловіка, я підготувала його подарунок людству. Нехай Премія миру Санхак існує завжди як вічний вияв його відданості побудові миру.

Культура миру Санхак

Поглядаючи в туманне літнє небо, я запитувала себе, якою буде погода наступного дня. «Вранці пройдуть зливи, — повідомили мені, — з великою кількістю хмар». Я всміхнулася і погодились, що так воно і буде. Під час багатьох подій, які проводила Церква об'єднання, лив дощ. Так було понад 40 років тому, коли сильні зливи з вітром заливали нас, поки тривав мітинг на стадіоні «Янкі» в Нью-Йорку. Під час Міжнародного благословення 360 000 пар, як і протягом відкриття Федерації жінок за мир у всьому світі на Олімпійському стадіоні в Сеулі, нас цілими днями заливала нещадна злива. Коли під час таких подій іде дощ, я сприймаю це як подарунок.

Тож дощ пішов і 28 серпня 2015 року, в день першої церемонії нагородження [Премією миру Санхак](#). Того дня сотні гостей зібралися в нашому готелі в Сеулі. Вони швидко йшли під зливою — останнім очищувальним подарунком літа. На щастя, коли двері відчинилися, небо стало чистим, й було відчуття, наче Бог радісно вітав наших гостей. Це були особливі люди, лідери з усіх сфер, що зібралися тут з різних куточків глобального села заради миру, багато з них подолали великі відстані.

Усі прагнуть миру, але його нелегко здобути. Якби ж він був таким звичним явищем, як каміння на узбіччі сільської дороги чи дерева на схилі гори, ми б ніколи не потерпали від страшних війн та конфліктів, що роздирають наш світ. Навпаки, досягнення миру вимагає поту, сліз, а нерідко й крові усіх. Ось чому ми рідко його виборюємо, хоч і прагнемо. Щоби по-спражньому відчувати мир, спочатку ми маємо практикувати істинну любов, не чекаючи винагороди. Ми з чоловіком пройшли цей шлях і, продовжуючи його, я започаткувала Премію миру Санхак як подарунок світові від Батька Муна.

28 серпня 2015 року: перші лауреати Премії миру Санхак — Президент Кірибаті Аноте Тонг та доктор з Індії Модадугу Віджай Гупта, лідер Блакитної революції

Попри дощ у перший день церемонії нагородження, гості не могли стримати хвилювань. Вони були схожими на маленьких дітей, які чекають на отримання особливого подарунка. Усі спостерігали за подією з широко розплющеними очима. Привітавшись із людиною, яка стояла поруч, один із них сказав: «Тут стільки людей! Я раніше ніколи не бував на зібраннях зі стількома різними людьми». А інший додав: «Це неймовірно! Цікаво, звідки це вбрання?».

Захід став своєрідною виставкою етнічних груп з усіх куточків світу; бурхливий потік різних мов переповнював залу. Очі кожного учасника випромінювали вдячність від імені сім'ї всього людства. Люди, які бачили мене вперше, зосереджували свою увагу на сцені, щоб добре роздивитися, і дивувалися: «Хто ж ця докторка Хан Хак Джа?», допитливо крутячи головами. Очевидно, мій одяг видався їм не витонченішим за їхній, а, може, я виглядала, як пересічна мати.

Під час підготовки проєкту Премії миру Санхак мене найбільше турбувало, чи зрозуміють люди основоположну мету цієї нагороди. Адже аби піклуватися про майбутнє, необхідно, щоб голоси провісників миру звучали якомога гучніше.

Незважаючи на те, що ми ніколи не побачимо своїх нащадків, ми маємо переконатися, що вся їхня діяльність забезпечить гармонію в мирі суспільства та країни. Після глибоких роздумів та обговорень фонд «Санхак» визначив загальний напрямок своєї діяльності — встановлення миру, що виходить за межі сучасності і будує майбутнє.

Досягнення справжнього миру, безумовно, вимагає розв'язання поточних конфліктів між релігіями, расами та націями. Однак ще більшими викликами, з якими ми стикаємося, є руйнування навколишнього середовища і демографічні тенденції. Провідні світові нагороди за мир фокусуються на розв'язанні проблем сучасного покоління. Проте ми повинні долати їх так, щоб це практично впливало на бачення щасливого майбутнього. Я заснувала Премію миру Санхак як міст, що виводить нас із виру світових конфліктів, і компас, який указує шлях до майбутньої батьківщини миру.

Світовий океан — цінний ресурс

У кожна епоху своєї історії людство переживало неймовірний біль. Останнє, ХХ століття, було чи не найтрагічнішим періодом історії. По всьому світу безперервно лютували війни, в цьому дикунстві багато добрих людей втратили життя. Я народилася в часи, коли Корея була під японською окупацією, і пережила наслідки Другої світової та Корейської воєн. Я досі не можу забути тих жахливих митей, що бачила в дитинстві.

Ті часи минули, однак нині ми ведемо війну проти непростого ворога — спокуси забути свої обов'язки перед сім'ями і навколишнім середовищем, шукаючи лише власного комфорту та зручності. На щастя, ми маємо глибоке чуття моралі і мудрість, що разом із практичними методами допомагають нам спільно працювати задля втілення Божого ідеалу.

Людство сподівається, що ми зможемо відновити і підтримувати океани такими, якими їх створив Небесний Батько. Океани, які покривають 70 відсотків поверхні Землі, мають величезні ресурси. Наче ті потаємні скарби, вони приховують вирішення дилем, які постають сьогодні перед людьми. Я багато разів наголошувала на важливості океану, ми з чоловіком пропонували застосувати різноманітні підходи. Тому першою темою Премії миру Санхак було обрано саме океан. Комітет Премії миру наглядав за суворим процесом відбору праведних керівників, орієнтованих на досягнення позитивних результатів у цій царині. Того року нашими лауреатами були доктор М. Віджай Гупта з Індії та Аноте Тонг, Президент Кірибаті — маленької острівної держави в центральній частині Тихого океану.

Доктор Гупта — вчений, котрий, непокоячись постійною нестачею продовольства, очолив Блакитну революцію, розробивши технології вирощування риби. Він значною мірою сприяв подоланню голоду серед бідних, широко впроваджуючи ці технології в Південно-Східній Азії та Африці.

Президент Аноте Тонг — провідний світовий захисник, який виступав за раціональне збереження та управління морською екосистемою. За прогнозами, більшій частині його країни — Кірибаті — загрожує затоплення менше ніж за 30 років через підвищення рівня моря. В умовах такої кризи Тонг перейняв керівництво із захисту екосистеми, створивши найбільший у світі охоронний морський парк.

Упродовж десятиліть ми з чоловіком ставили перед собою завдання: забезпечити людству майбутнє, в якому буде сповна продуктів харчування та приємне здорове оточення. Ми виступали за вільний міжнародний обмін технологіями та ділилися власними поглядами, вважаючи, що океани — це дар Божий і головне джерело харчування у світі. А стабільні джерела їжі та чисте повітря, земля і вода відіграють важливу роль у побудові миру у світі та порятунку людства.

Не обмежуючись суто теоретичними поясненнями, ми вкладали значні ресурси, які було спрямовано на реалізацію практичних проєктів у реальному світі. Протягом пів століття головним місцем, в яке ми інвестували істинну любов та людські ресурси, була Латинська Америка.

У середині 90-х років ми з Батьком Муном зі серйозними намірами навідувалися до регіону Пантанал. Пантанал — це велике заболочене місце біля кордонів Парагваю та Бразилії. Він розташований якраз із протилежного боку земної кулі стосовно нашої країни. Ми працювали там пліч-о-пліч із фермерами та рибалками. Адже аби розв'язати проблему нестачі продуктів харчування, треба не боятися забруднити руки. Замість того, щоб виголошувати промови з трибуни в залі з кондиціонером, ми працювали під палючим сонцем, нехтуючи їжею та відпочинком. Я досі пам'ятаю, як, витираючи краплі поту з обличчя,

розмірковувала над проблемами навколишнього середовища. Ми заснували чимало різноманітних ініціатив у регіоні Пантанал і впродовж останніх 60 років втілили незліченну кількість інших проєктів заради людства. Завдяки моєму характеру я віддаю все, що маю, задля щастя інших, і не прагну визнання натомість. Я знаю, що я — Істинна Мати, Матір миру і Єдинородна Божа Донька, тож моя місія — жити відповідно. Щоби покласти край смутку Небесного Батька, я витирала сльози нужденних незнайомців, бо вважала, що це нитками долі пов'язано з порятунком людства.

Буденні герої

Кінець зими може бути дуже морозним, однак як би холодно не було, із настанням весни, коли її тепло огортає землю, ми швидко забуваємо, що їй передувала зима. Лютий холод зими людства відступає, і коли тепло Небесного Батька оповіє Землю, про холоднечу забудуть. Ми відчуваємо це тепло на наших заходах, присвячених Премії миру Санхак, які проводимо раз на два роки, як-от другий з'їзд у Сеулі 3 лютого 2017 року.

Цей доволі напружений день розпочався з того, що я особисто зустрічала сотні гостей. Чоловіки та жінки з 80 країн представляли різні раси, говорили багатьма мовами та йшли відмінними шляхами віри. Я намагалася створити таку атмосферу, в якій би кожен міг вільно вітати незнайомих людей, невдовзі заприятелювавши з ними.

Весняне тепло стало ще одним нагадуванням для моїх гостей, що чимало людей у світі самотні та голодні, а багато сімей змушені були покинути рідні краї. Я також була дитиною-біженцем, і знаю, що неможливо підібрати такі слова, які би передали страждання тих, хто змушений тікати з дому через спустошення, які залишила війна. Премія миру Санхак — це ініціатива, за допомогою якої я можу закликати до подолання болісного становища біженців та запобігання знищенню засобів до існування. Я шукаю праведних, але невизнаних піонерів миру, вшановую їх і заохочую. Другий комплект Премій миру Санхак, який було вручено 2017 року, дістався двом на перший погляд пересічним людям — докторці Сакені Якубі та доктору Джино Страді. Вони зовсім не схожі на знаменитостей.

Європейський джентльмен середнього віку зі скуйовдженим волоссям — талановитий лікар, засновник міжнародної організації з надання медичної допомоги. Доктор Джино Страда з Італії — хірург і гуманітарій, завдяки роботі котрого протягом 28 років було надано екстрену

медичну допомогу близько 9 мільйонам біженців та жертвам війни на Близькому Сході і в Африці.

Жінка-мати з обличчям, обпаленим сонцем й обрамленим у чорний хіджаб, подала надію тисячам молодих жінок. Докторка Сакена Якубі з Афганістану — вчителька, яку називають «афганською матір'ю освіти». Понад 20 років вона працювала в афганських таборах для біженців, допомагаючи їм, а також преселенцям, влаштуватись. Вона ризикувала життям, навчаючи та заохочуючи людей вірити в краще майбутнє, незважаючи на величезні перешкоди. У відповідь на нагороду докторка Якубі красивим почерком написала мені щирі слова вдячності:

«Це справді чудово, премія величезна, її можна порівняти з Нобелівською премією миру... Моєму життю повсякчас загрожує небезпека. Коли я прокидаюся вранці, то не знаю, чи доживу до вечора... Усвідомлення того, що хтось цінує вас і вашу роботу, дуже допомагає. Крім того, я хочу сказати матері Хан Хак Джа, що я справді вдячна їй, бо вона визнає те, що я роблю... Це для мене дуже важливо.

Корея — країна, якою я захоплююся. Ви пройшли через війну та страждання, але своєю рішучістю, наполегливістю, щирістю та мудрістю багато досягли за доволі короткий час. Я сподіваюся і молюся, що колись моя країна візьме вашу за зразок для наслідування».

Ризикуючи життям, докторка Якубі продовжує боротися за жінок і дітей. Тоді як нам затишно вдома і в нас є їжа, когось виганяють із власної домівки. Вирвані з корінням, вони живуть у болю і стражданнях, їхнє життя повністю зруйноване. Настала пора покласти край цій трагедії.

Дай нам сьогодні

Коли учні Ісуса попросили навчити їх молитися, він відповів: «Хліб наш насущний дай нам сьогодні». Дві тисячі років минуло відтоді, як Ісус навчав нас цій молитві. Проте є ще стільки людей, значно більше, ніж ми можемо собі уявити, які не мають хліба щодня.

Африка — колыска людської цивілізації. Однак деякі африканці живуть у таких злиднях, що їхня основна мета полягає в тому, аби отримати достатньо їжі. Ця фундаментальна людська потреба часто не задовольняється, так само обмежено і можливість здобути базову освіту. Багато хто стикається з такою ситуацією. Кожного разу, коли я приїжджаю до Африки, намагаюся розв'язати ці питання, адже сприймаю їх дуже особисто. Коли Комітет Премії миру Санхак 2019 року оголосив тему заходу — «Права людини та розвиток в Африці», я дуже зраділа, бо це було одне із завдань, яке я завжди перед собою ставила.

Акінвумі Айодеджі Адезіна, президент Африканського банку розвитку (AfDB), та Варіс Дірі, активістка за права жінок — наші лауреати 2019 року, котрі є прикладом тих, кого я завжди вважала «праведними людьми дії».

Доктор Адезіна народився в Нігерії в бідній фермерській родині. З юних років він досліджував методи модернізації сільського господарства та плекав мрію зробити Африку країною достатку. Після здобуття ступеня кандидата наук у галузі сільського господарства в Університеті Пердью, що в США, він повернувся до Африки і протягом останніх 30 років працював над сільськогосподарськими інноваціями, допомагаючи мільйонам людей розв'язати проблему голоду.

9 лютого 2019 року: лауреати третьої Премії миру Санхак — Варіс Дірі, засновниця Фонду пустельних квітів, та Акінвумі А. Адезіна, президент Африканського банку розвитку

У лютому 2019 року, під час візиту до Кореї для отримання Премії миру Санхак, доктор Адезіна заявив, що йому ще потрібно багато чого зробити для побудови кращого світу. «Немає нічого важливішого, — сказав він, — ніж усунення голоду і недоїдання. Голод — це акт звинувачення людству. Кожна економіка, яка вимагає зростання без забезпечення людей їжею, є невдалою. Ніхто не повинен голодувати: ні білий, ні чорний, ні рожевий, ні помаранчевий, ні будь-якого іншого кольору, який можна назвати... Ось чому я віддаю всю нагороду Премії миру Санхак у розмірі 500 000 доларів своїй організації — Всесвітньому фондові боротьби з голодом». Мрія доктора Адезіни про мир передбачає пошук реальних засобів його досягнення. Я закликала його ніколи не припиняти свою благородну працю.

Іншим лауреатом Премії миру Санхак за 2019 рік стала пані Варіс Дірі — африканська жінка з неабиякою силою волі, котра здолала, здавалося б, практично нездоланні перешкоди. Пані Дірі народилася в сомалійській сім'ї кочовиків. Тоді як її дитинство проходило в період громадянської війни, голоду і гноблення, вона не переставала мріяти, кинувши врешті виклик собі та обставинам — їй вдалося стати відомою супермоделлю.

1997 року Варіс Дірі розповіла про калічення жіночих геніталій, яке їй свого часу довелося пережити, й відтоді її життя змінилося. Від імені мільйонів африканських жінок вона взялася за справу припинення такої практики. Організація Об'єднаних Націй призначила Варіс Дірі спеціальним послом з питань ліквідації каліцтва жіночих статевих органів. Вона підтримує Протокол Мапуту, що забороняє скалічення жіночих статевих органів. Його ратифікували п'ятнадцять африканських країн. Крім того, 2012 року ця жінка відіграла значну роль у прийнятті резолюції ООН, що забороняє калічення жіночих геніталій і яка отримала одностайне схвалення Генеральної Асамблеї.

На цьому пані Дірі не зупинилася. Вона заснувала Фонд пустельних квітів, який мобілізує лікарів із Франції, Німеччини, Швеції та Нідерландів для лікування постраждалих від скалічення жіночих статевих органів. У кількох регіонах Африки Варіс Дірі керує навчальними закладами, які допомагають жінкам досягти успіху.

Скалічення жіночих статевих органів не є ні релігійною, ні етнічною традицією; це не що інше, як жорстоке поводження з дівчатами. Таке зловживання видаленням частини зовнішніх статевих органів молодих дівчат є не тільки засобом гноблення жінок, а й загрожує їхньому життю. Варіс Дірі присвятила своє життя викоріненню цього мерзенного звичаю, і міжнародні організації відгукнулися на її зусилля. Можна лише здогадуватися, яким важким був її шлях.

Варіс Дірі прагнула допомогти африканським жінкам стати сильнішими. Адже в Африці жінки, намагаючись захистити свої сім'ї, перебувають на передовій у боротьбі за життя. Вони також відіграють центральну роль в економіках своїх країн. Тож ми повинні глибоко усвідомити, що таке насилля над молодими дівчатами завдає їм фізичної шкоди та часто калічить їх емоційно.

Африканські народи надзвичайно добродушні. Вони люблять свої сім'ї, поважають сусідів і живуть у гармонії з природою. Попри це, як і скрізь у світі, західна модернізація принесла Африці змішані блага. Її розвиток відбувається ціною знищення сімейних та родових традицій. Я вірю, що любов Небесного Батька зміцнить корінні африканські цінності, що підтримують взаємозалежність та взаємне процвітання, і витре сльози з обличчя Африки.

Премія миру Санхак зображує прекрасну картину нового століття, вшановуючи найкращих представників серед чоловіків і жінок. Вона об'єднує всіх людей в єдину сім'ю людства. Ця премія — сходинка в краще майбутнє. Вона є другом для праведних людей, які щиро присвячують свою душу служінню іншим. Це висаджування насіння миру, з якого виростуть прекрасні дерева життя та знань, що дадуть поживні плоди в нашому домі, який ми називаємо Землею.

У цьому розділі я окреслила вам, читачі, масштаби свого життя: від боротьби моєї бабусі за свободу серед колонізованого народу до останніх днів славетного життя мого чоловіка, якого послав Бог; своїх років жалоби і нових світових горизонтів, які ми з ним відкриваємо сьогодні. Тепер я запрошую вас пройти крізь ці події в момент їхнього розгортання: вдихнути разом зі мною те повітря, посмакувати гірке й солодке, віднайти голки в копицях сіна і спільно в кожній миті помічати руку нашого Небесного Батька.